

stadens namn i en inhemsk urkund. Om namnet Sigtuna se M. Olsen i *Namn och Bygd* 5 (1917), s. 90 f., O. v. Friesen i *UFT* h. 37 (1922—23), s. 38 f., *Namn och Bygd* 18 (1930), s. 96 f. Överraskande är, att här finna dativformen *Sigtunum* efter prep. *til*, i stället för genitivformen *Sigtuna*. Det torde, såsom Bugge framhåller, vara det äldsta svenska exemplet på att *til* förbindes med dativ. Sannolikt beror det på att dativformen av ett ortnamn var den oftast brukade formen; ristaren har kanske haft i tankarna ett sådant uttryck som *hon ær gravin i Sigtunum* 'hon är begravd i Sigtuna'.

Floderus har antagit, att den Sven, som har låtit rista gravmonumentet U 395 över sin döda hustru, har varit samme man som ristaren Sven, som har utfört ristningen på U 382. Detta synes emellertid vara högst tvivelaktigt. Sven var ett mycket vanligt namn. Och såväl teckning som utförande tala i varje fall emot att U 382 och U 395 ha varit ristade av samme man. Större skäl finnas för att förmoda, att U 383 och U 395 äro utförda av samme ristare och måhända ha tillhört ett och samma gravmonument.

396. Sigtuna, S:t Pers ruin. Nu i Statens Historiska Museum.

Pl. 53.

Litteratur: O. Juel, *Sigtunas runstenar* (i: *UFT* h. 26, 1908), s. 8; E. Floderus i: *Svenska folket genom tiderna*, Bd 2 (1938), s. 63.

Äldre avbildning; O. Juel foto a. a. fig. 3; Floderus a. a.

Stenen fanns år 1887 i koret av S:t Pers ruin och flyttades följande år (jänte U 388 och U 397) till Statens Historiska Museum i Stockholm (inv.-nr 8272:1). Äldre uppgifter saknas.

Rödgrå sandsten. Höjd 0,83 m., bredd 0,67 m.

Ristningen består av ett stort kors med nedåt förlängd stam och spetsvinkliga flikar mellan armarna, tillsammans bildande en stjärnformig figur. Utefter stenens kanter en ram av två linjer. Någon inskrift har aldrig funnits, och ramen är mycket smalare än ett inskriftsband brukar vara. Korsets form har motsvarighet på flera runstenar och tyder på att ristningen har kommit till under runstenstid.

Stenen har sannolikt varit en gravsten, lagd på en grav. Den är nedtill avslagen, och ristningen är delvis skadad.

397. Sigtuna, S:t Pers ruin. Nu i Statens Historiska Museum.

Pl. 56.

Litteratur: D 2:190. P. J. Lindal, *Forskningar i Sigtuna-ängden hösten 1875* (ATA); *UFT* h. 5 (1876), s. 57; O. Juel, *Sigtunas runstenar* (i: *UFT* h. 26, 1908), s. 6.

Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; Juel foto a. a. fig. 5; H. Faith-Ell foto 1925 (ATA).

Dybeck omtalar »nio stycken af en krossad runsten, hvilka funnits vid rödjning af golvet i S:t Pers kyrkruin och nu ligga i kyrkan. Blott två af dessa stycken, med en del af runstens kors, passa till hvarandra. Alla nio töra knapt utgjort en tredjedel af hela runstenen.» Enligt *UFT* h. 5, s. 57 funnos år 1876 »7 med inskrift försedde bitar, liggande å marken inom murarne» i S:t Per. 6 av dessa bitar kunna identifieras med stycken på Dybecks teckning (3 av Dybecks stycken sakna runor), och därtill har sålunda kommit ett nytt stycke med runorna *ui*. — Sedan 1888 förvaras 6 fragment i Statens Historiska Museum (inv.-nr 8272:3); därtill komma 2 stycken utan ristning, som möjligen ha tillhört samma runsten. Tre av styckena på Dybecks teckning (*G, *H, *I) äro sålunda förkomna.

Ljust rödgrå sandsten.